

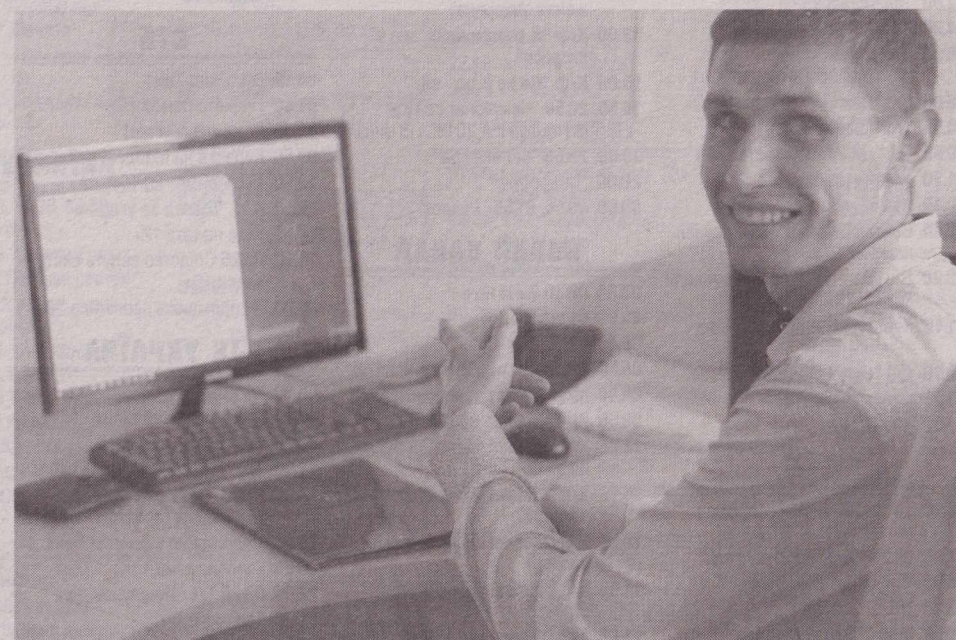
НЕМАЄ НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО – ВСЬОМУ МОЖНА НАВЧИТИСЯ

Таку філософію сповідують на Рівненському льонокомбінаті. Такий погляд на життя формується і у багатьох його працівників, які потрапляють на виробництво зовсім юними початківцями, а з часом стають висококласними спеціалістами. Для цього потрібно не так і багато – бажання і наполеглива праця. Завжди рухаючись вперед, незважаючи на помилки та невдачі, можна досягти значних вершин. Це доводить досвід численного колективу рівненського підприємства. Вірить у це і Богдан Степанов, молодий фахівець відділу охорони праці Рівненського льонокомбінату.

Дитинство Богдана пройшло у маленькому мальовничому селі Радухівка, що на Рівненщині. Ріс Богданчик спокійно і щасливо. Згодом він по

роботу за своєю спеціалізацією – інженер з охорони навколишнього природного середовища. Звернувся в одну із адміністрацій, щоб працювати в екологічному департаменті, я мав скласти іс-

ною праці на підприємстві та інструктаж працівників щодо безпеки на виробництві. Спочатку, зізнається хлопець, виробництво було для нього чимось дуже далеким. Тим більше тут він стикнувся із двома різними видами - текстильна промисловість (виробництво тканини) і легка промисловість (швейне виробництво). Специфіка виробництва різна та є безліч нюансів. Кожна з цих машин-агрегатів несе різну небезпеку для

мають пройти навчання з охорони праці та отримати відповідні кваліфікаційні посвідчення. Всі необхідні документи я відправляю в Рівненське управління держпраці. І після того як ми отримуємо від них відповідне розпорядження, проводимо ще ряд своїх внутрішніх документів, а тільки тоді запускаємо машину.

Одним із напрямків, яким займається відділ охорони праці – це гігієна праці, тобто хороший мікроклімат для пра-

що на Рівненщині. Ріс Богдан спокійною і цікавою дитиною. Згодом пішов до школи, хоч до науки хлопець і був вдатний, але не любив сидіти над уроками. І тільки завдяки наполегливості батьків та їхній пильній увазі хлопець вчився, і вчився добре. Правда, гуманітарні науки йому були не до душі, але старався. А ще пам'ятав татові слова: «Вчися, у житті тобі це допоможе».

Більше уваги хлопець приділяв математиці, хімії та біології. Багато свого часу Богдан присвячував спорту, особливо любив футбол. Жодного дня не було в ті часи, щоб він не ганяв м'яча разом із друзями. Був членом шкільної футбольної команди, котра брала участь і в шкільних, і в районних спартакиадах. Ще одне із спортивних захоплень – це настільний теніс, у школі неодноразово був нагороджений за успіхи у цьому виді спорту. Грав і у волейбол та баскетбол.

– На рахунок моєї майбутньої професії – це взагалі дуже цікава історія, – сміється хлопець, – жодна із моїх омріяних професій не була втілена в реальність. Мріяв стати лікарем. Серйозно готувався до цього і навчався по тих профілях, що мені були необхідні при вступі, але не пройшов. І що найдивніше, яку б я тоді професію не обирав, наслідок той самий: не пройшов. Можна сказати, що це професія мене обрала, бо пройшов – у Національний університет водного господарства і природокористування на факультет агроєкології та землеустрою.

Хлопець до цього жарту долі підійшов серйозно і старанно вчився. З часом більше заглиблюючись у науки, йому стала подобатися його майбутня професія. Також продовжував займатися спортом: грав у футбол, але згодом довелося зав'язати із цим захопленням через травму. Нині ж Богдан час від часу грає в теніс із своїми колегами. А про футбол хлопцеві довелося забути і перекваліфікуватися із гравця у щирого вболівальника, він має декілька улюблених команд, за них і вболіває. Крім того, наш герой закінчив воєнну кафедру і має звання – молодший лейтенант запасу.

– Закінчивши магістратуру, я шукав

гічному департаменті, я мав скласти іспити і тільки після того мене могли взяти на роботу. Через знайомих дізнався, що на ТОВ «Т-Стиль» шукають працівника. Пройшов співбесіду і виявилось, що це трохи інша робота, ніж та, до якої я готувався, що робота пов'язана з охороною праці. Перша моя думка була: а що я тут робитиму? Тому що напрямки трохи різні та й специфіка інша. Але немає нічого неможливого, всьому можна навчитися, аби було бажання.

Одразу після співбесіди позитивного результату Богдан не отримав. Тож рухався і далі наміченим шляхом та готувався до складання іспитів у департамент. А за два чи три дні йому подзвонили з Львонокомбінату і сказали приходити, якщо має бажання спробувати свої сили у цій професії.

Тож не довго думаючи Богдан прийняв рішення спробувати пройти стажування. Оскільки на Львонокомбінаті одразу пропонували роботу, а в департамент треба було ще іспити складати. Почав працювати, а через день-другий звикся з думкою, тож так і залишився. Спочатку йому здавалося, що тут нічого надскладного немає. Але з часом він зрозумів, наскільки багато нюансів, і виявляється, все не так просто, як здалося на перший погляд. Це був зовсім інший напрямок, те, з чим він досі не стикався. Тож, зізнається хлопець, всьому довелося навчатися на місці, в процесі роботи.

– Дуже допомогла мені у навчанні мої куратори – Світлана Миколаївна Герасимчук і Катерина Яворська, від них я багато чого навчився. Їхні настанови та уроки стали фундаментом для подальшого вдосконалення і навчання. Звичайно, ще є багато, чому мені треба навчитися і я над цим працюю, – говорить Богдан Степанов. – Цікаво, що коли я вперше потрапив на пару з охорони праці, нам так і сказали, що це найважливіший предмет, він скрізь зустрічається і ми повинні його добре знати. Тоді я скептично поставився до цих слів, а от тепер така примха долі – працюю саме в цій сфері.

Робота Богдана пов'язана із охоро-

шин-агрегатів несе різну небезпеку для працівників та оточуючого середовища, тому якщо якісь процеси будуть неправильно йти – це може призвести до негативних наслідків. А відділ охорони праці – саме для того, щоб попередити будь-яку небезпеку та усі можливі ризики. Також у відділі дбають про те, щоб і машина була безпечна для працівників на підприємстві. Вона має відповідати нормативним правилам і технічним регламентам.

– Коли на підприємство прибуває нова машина, то вона потребує ряду робіт, до вводу в експлуатацію. Ми маємо підготувати ряд документів і сертифікатів, декларацій, – розповідає Богдан. - Для того щоб одну таку машину ввести у роботу, потрібно до трьох місяців, перш ніж за неї стануть працівники. А коли ми задекларували, що машина безпечна і ми готові допустити людей до робочого місця, треба провести роботу із працівниками, які будуть обслуговувати машину. Вони

тобто хороший мікроклімат для працівників. Якщо умови є шкідливими і їх неможливо усунути, то у відділі ведуть контроль, щоб ці працівники забезпечувалися засобами захисту - починаючи від спеціального одягу до індивідуальних засобів захисту: маски, респіратори, діелектричні рукавиці, боти, переносні заземлючі пристрої, щоб машини в цехах мали різного роду захисне обладнання. Також працівники відділу займаються і навчанням людей.

Вільного часу у Богдана дуже мало. Намагається максимально з користю цей час провести: похід в кіно чи перегляд футбольного матчу. Планами на майбутнє хлопець не ділиться, каже, що поки все йде за його планом і сподівається, що в нього все вдасться. Нині ж його основна мета – старанно виконувати свою роботу та ще більше вчитися, щоб стати хорошим спеціалістом у своїй галузі.

Надія РОМАНЧУК

